

overgår til sommerhuse eller sædvanlig helårsbeboelse, ombygning af aflagte landbrugsbygninger til andet brug, stationære køretøjer m. v. kan kompromitere de almindelige bestræbelser på at bevare og spare på det åbne land. I denne forbindelse skal man henlede opmærksomheden på, at udviklingen — især med hensyn til trafikmidler — har gjort, at begrebet „lokal helårsbeboelse“ og tilsvarende udtryk ikke længere er egnede som led i den almindelige bebyggelsesregulering.“

De foreslåede bestemmelser i §§ 6-8 vil imødekomme behovet for en klarere afgrænsning af det umiddelbart tilladte byggeri m. v. i landområderne. Bestemmelserne må ses på baggrund af ikke alene de regler i byreguleringsloven, byplanloven, landsbygeloven og naturfredningsloven, som forudsættes ophævet, men også det meget omfattende system af regler, der i øvrigt gør en anmeldelse til eller en forudgående tilladelse fra en offentlig myndighed til bebyggelse m. v. i det åbne land nødvendig, f. eks. bestemmelserne om byggetilladelse i landsbygelovens § 13, stk. 1, og § 20, stk. 1, bestemmelserne om overkørselstilladelse i vejbestyrelseslovens §§ 33-35, bestemmelserne om udstykninger i udstykningslovens § 2 og § 8 og bestemmelserne om tilladelse til overgang af landbrugspligtig jord til ikke-jordbrugsmæssig benyttelse i landbrugslovens § 4 og § 7. Lovforslagets bestemmelser repræsenterer således ikke noget principielt nyt.

Til § 6. De gældende bestemmelser i byreguleringslovens § 12, jfr. § 8, tillader udstykninger „til selvstændigt jordbrug“ i yderzoner. Dette noget uklare kriterium har medført adskillige udstykninger, hvis eneste eller væsentligste formål har været — under påskud af formål som blomstergartneri, hønseri, kaninavl, juletræsdyrkning o.s.v. — at etablere en bolig det pågældende sted i strid med byudviklingsplanens formål.

Også landsbygelovens § 5, stk. 5, tillader udstykninger „til selvstændigt jordbrug“, og efter udstykningsens gennemførelse har der som følge af bestemmelserne i lovens § 20, stk. 1, jfr. § 2, stk. 6, b, uden forudgående tilladelse kunnet opføres en almindelig bolig på parcellen. I stadig stigende udstrækning ansøges der i disse landområder om udstykning „til selvstændigt jordbrug“ med formålsangivelser som tilplantning, træhugst, kartoffeldyrkning o.s.v.

Efter bestemmelserne i lovforslagets § 6 skal amtsrådets respektive byudviklingsudvalgets tilladelse foreligge til enhver udstykning i landzoner bortset fra de tilfælde, hvor det fraskilte areal sammenlægges matrikulært med en bestående landbrugsejendom. Det er ikke hensigten med bestem-

melsen at lægge hindringer i vejen for oprettelsen af nye landbrugsbedrifter, gartneriejendomme eller skovbrug, hvor der er tale om reelle landbrug m. v., og det forudsættes, at tilladelser til sådanne udstykninger vil blive meddelt.

Til §§ 7 og 8. De gældende bestemmelser i byreguleringslovens § 12, jfr. § 9, har udstrakt rammerne for den umiddelbart tilladte bebyggelse og udnyttelse af ejendomme i yderzone noget længere, end det erfaringsmæssigt har vist sig forsvarligt i mange byudviklingsområder. Særligt skal nævnes, at de gældende bestemmelser ikke omhandler anvendelsen af ubebygget areal til f. eks. oplagsvirksomhed, ligesom bestemmelserne ifølge domspraksis ikke er til hinder for ombygning af eksisterende landbrugsbygninger til andet formål end landbrugsdrift, f. eks. til værksteder eller lagervirksomhed. Den noget uklare affattelse af bestemmelserne har endvidere — ligesom bestemmelserne i lovens § 12, jfr. § 8 — medført omgælder af loven eller dens formål. Den gældende bestemmelse om, at der må opføres bygninger „til brug for“ jordbrugserhverv, har således medført, at der i betydeligt omfang på uheldige steder i yderzone er blevet opført ny boligbebyggelse, hvis beboere ikke har reel tilknytning til jordbrugserhverv, men har deres eneste eller væsentligste beskæftigelse i et byerhverv.

Da byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10, i denne henseende er enslydende med de nævnte bestemmelser i byreguleringsloven, og da et lignende ordvalg findes i landsbygelovens § 2, stk. 6-7, og naturfredningslovens § 22, har de samme foreteelser vist sig i landområderne uden for byudviklingsområderne.

Det har endvidere voldt vanskeligheder, at byreguleringslovens § 12, jfr. § 9, og byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10, gør det umiddelbart tilladt i henholdsvis yderzoner og „landbrugszoner“ at opføre „bygninger, der tjener et på stedet naturligt formål, erhverv eller beboelse“, og at landsbygelovens § 19, stk. 2, ikke kræver forudgående byggetilladelse til opførelse af „småhuse“ i områder, hvor bygningsmyndigheden udøves af amtsrådet. Der spores en stigende tendens til i disse sidstnævnte områder først — lovligt — at opføre bebyggelsen og derefter ansøge om udstykning af den bebyggede parcel under påberøbelse af, at selve udstykningen — som amtsrådet i medfør af landsbygelovens § 5, stk. 2, kan modsætte sig — ikke fremkalder ændringer i de faktiske bebyggelsesforhold. Også i byudviklingsplanernes yderzoner har bestemmelserne i byreguleringsloven som følge af deres upræcise karakter medført, at nye bygninger er blevet opført uden forudgående forelæggelse for byudviklingsudvalget,